

Arrest

nr. 108 155 van 8 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 20 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.-P. LIPS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Freetown. Uw vader is een etnische Susu met de Sierraleonense nationaliteit en uw moeder is een etnische Fullah met de Guinese nationaliteit. U bent moslim.

Ongeveer 2 jaar geleden, nadat u de middelbare school had afgemaakt, kondigde uw familie aan dat u moest trouwen met Mr. T.(...), een rijke en invloedrijke man. Vooral uw oom langs vaderszijde drong aan op een huwelijk met deze man, omdat T.(...) uw oom geld had gegeven zodat hij u zeker zou kunnen krijgen als vrouw. Uw ouders legden zich neer bij de wil van uw oom om u uit te huwelijken. U gaf tegenover uw familie te kennen dat u niet met de man wilde trouwen, omdat hij oud was, al

2 echtgenotes had en omdat u bovendien betere plannen had voor uw toekomst en een huwelijk hierin niet paste. Ook tegen de man zelf uitte u uw ongenoegen en u viel hem zelfs aan; u zei dat hij u nooit als zijn vrouw zou hebben en dat u nog liever zelfmoord zou plegen. De man zou ook hebben aangekondigd dat hij u zou laten besnijden ter gelegenheid van de bevalling van uw eerste kind, hetgeen u evenmin wilde. Ongeveer 5 maanden geleden begon uw familie de druk om het huwelijk te accepteren op te voeren; ze zeiden dat T.(...) colanoten naar uw familie had gebracht en het huwelijk dus nakend was. Er werd afgesproken dat het huwelijk voor de ramadan van dit jaar zou plaatsvinden, wellicht in juni 2013. U besloot het land te verlaten om eraan te ontkomen. U had reeds een Sierraleoons paspoort verkregen toen u nog studeerde en u had op een ander moment ook toevallig een Europees paspoort gevonden. U nam beide documenten mee. Op 12 juni 2013 vertrok u in Lungi airport (Freetown) aan boord van een vliegtuig met eindbestemming Brussel. U maakte een tussenstop in Dakar (Senegal). Na deze tussenstop spoelde u uw Sierraleoons paspoort door in het toilet van het vliegtuig, omdat u niet wilde dat men u in het bezit zou vinden van 2 paspoorten en omdat u dacht dat het beter was om een Europees paspoort te hebben. Op 13 juni 2013 kwam u aan op de luchthaven van Zaventem, waar u door de Federale Politie werd tegengehouden omdat u niet in het bezit was van de nodige documenten voor binnenkomst. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat uw oom en ouders u – in de lijn van de heersende traditie in uw familie - wilden uithuwelijken aan een oude man die al 2 echtgenotes had. Volgende bedenkingen dienen hierbij te worden gemaakt.

Zo verklaarde u dat – toen het huwelijk met T.(...) u werd aangekondigd - u dit niet ernstig nam en dacht dat het een grap was (gehoor CGVS, p. 7). Niettemin zei u later tijdens hetzelfde gehoor dat het in uw familie traditie is dat de familie de man kiest voor het meisje en dat u in uw familie geen enkel meisje kent dat haar man zelf heeft mogen kiezen (gehoor CGVS, p. 8, 9, 10 en 12). Uw oorspronkelijke bewering dat u dacht dat het een grap was toen uw familie u zei dat u met een bepaalde man moest trouwen, wijst erop dat kan getwijfeld worden aan uw bewering dat u opgegroeid bent in een familie waar de traditie van gedwongen huwelijken in ere werd gehouden. Een meisje dat werkelijk in die traditie zou zijn opgegroeid zou immers bij de aankondiging van een huwelijk eerder denken dat het bittere ernst was en geen grap, zoals u beweert. Ook uw verklaring dat u uw (voor uw familie verborgen gehouden) vriendje geruststelde en tegen hem zei dat u nooit met deze (i.e. de door uw familie aan u toegewezen) man zou trouwen (gehoor CGVS, p. 15), wijst erop dat u het gedwongen huwelijk niet ernstig nam, terwijl men van een meisje dat weet dat uithuwelijking in haar familie de norm is net het tegendeel zou verwachten.

Verder stelde u dat T.(...), de man met wie u verondersteld werd te huwen, rijk en machtig is (gehoor CGVS, p. 9). Daarom is het ook erg bedenkelijk dat u verklaarde dat u er niet voor terugschrikte om de man aan te vallen; dat u hem onomwonden zei dat hij u nooit als vrouw zou hebben en eraan toevoegde dat u hem zei dat u nog liever zelfmoord zou plegen dan om met hem trouwen (gehoor CGVS, p. 10). Dergelijk roekeloos en vrijpostig gedrag van een jong meisje tegenover een oudere (per definitie respect afdwingende) man die bovendien invloedrijk is en die 'chief' wordt genoemd (gehoor CGVS, p. 9 en 11), komt weinig doorleefd over, vooral in het licht van uw bewering dat uithuwelijking een traditie was in uw familie en dat meisjes niets te zeggen hebben in de keuze van hun toekomstige man (gehoor CGVS, p. 8, 9, 10 en 12).

Tevens kan nog worden aangestipt dat u verklaarde dat het gedwongen huwelijk met T.(...) u ongeveer 2 jaar geleden voor het eerst werd aangekondigd (gehoor CGVS, p. 7). Niettemin bent u tot op heden nog steeds niet (met deze man) getrouwd. Gevraagd hoe u kan verklaren dat u het huwelijk 2 jaar kon uitstellen, antwoordde u zonder meer 'Omdat ik nee zei'. Dit antwoord staat haaks op de op andere momenten tijdens het gehoor door u geschetste context waarin u volgens uw verklaringen geen bedenktijd werd gegeven na de aankondiging dat u moest trouwen (gehoor CGVS, p. 9), dat het gebruikelijk is dat de familie een man kiest voor het meisje en het meisje dit niet kan weigeren (gehoor CGVS, p. 9 en 10), dat in uw traditie wat uw oom zegt wet is (gehoor CGVS, p. 9) en dat de man met wie u verondersteld werd te huwen rijk en machtig zou zijn geweest (gehoor CGVS, p. 9). Dat een 'nee' van uw kant gedurende 2 jaar zou hebben opgewogen tegen de heersende traditie binnen uw

familie dat meisjes volstrekt geen inspraak hebben in de keuze van hun toekomstige echtgenoot en tegen de invloedrijke T.(...) is erg twijfelachtig. Ook vreemd is dat u verklaarde dat er nog geen datum voorzien was voor het huwelijk, maar dat het was voorzien vóór de ramadan, die volgende maand (i.e. in juli (2013)) plaatsvindt (gehoor CGVS, p. 9). U stelde dat het huwelijk in juni (2013) zou plaatsvinden (gehoor CGVS, p. 10). Vermits u in juni 2013 vertrok is het opmerkelijk dat uw familie u op dat moment de precieze datum van uw huwelijk nog altijd niet zou hebben meegedeeld.

Hierbij aansluitend kan worden opgemerkt dat het bedenkelijk is dat u niet eerder heeft geprobeerd om aan het gedwongen huwelijk te ontkomen. U stelde dat u reeds 2 jaar geleden te horen kreeg dat u gedwongen zou worden om met T.(...) te trouwen (gehoor CGVS, p. 7). Op de vraag waarom u niet eerder ging lopen antwoordde u dat ze u 5 maanden geleden onder druk begonnen te zetten; dat ze zeiden dat de man de colanoten al had overhandigd aan uw familie (gehoor CGVS, p. 11 en 12). Deze verklaring laat enerzijds toe om de door u geschetste onverzettelijkheid van uw familie met betrekking tot uw huwelijk in de periode tussen de eerste aankondiging van het huwelijk door uw familie en '5 maanden geleden' te relativiseren, maar verantwoordt anderzijds niet waarom u dan niet 5 maanden geleden zou hebben geprobeerd het land te verlaten. Te meer omdat u verklaarde dat u al een Sierraleoons paspoort heeft sinds u nog op school zat (gehoor CGVS, p. 6) en uit de kopie van de identiteitspagina van uw Sierraleoons paspoort blijkt dat het u reeds op 18 maart 2011 werd afgeleverd (zie kopie identiteitspagina in het administratief dossier). Verder kunnen ook vragen worden gesteld bij de redenen die u geeft om te verantwoorden waarom u in Sierra Leone geen hulp heeft gezocht om aan uw beweerde gedwongen huwelijk te ontkomen. U verklaarde zelf dat in Sierra Leone een wet bestaat waarin staat dat er geen gedwongen huwelijken mogen zijn (gehoor CGVS, p. 13). U voegde er echter aan toe dat u uw familie niet kon aangeven; dat u dat een misdad deed; dat u uw ouders niet kon aanklagen omdat u hen nodig heeft omdat u niet werkt en dat u vreesde dat de man (uw toekomstige echtgenoot) u zou kunnen treffen met zwarte magie of mensen zou kunnen omkopen (gehoor CGVS, p. 8 en 13). In het licht van uw verklaring dat u volstrekt niet wilde trouwen met de man die u werd opgedrongen (gelet op uw bewering dat u nog liever zelfmoord zou plegen (gehoor CGVS, p. 10)) en dat deze man u bovendien zou verplichten om besnijdenis te ondergaan (gehoor CGVS, p. 7 en 13) komen de redenen die u aanhaalt om uw familie en de man niet aan te klagen echter volstrekt niet overtuigend over. De beweerde (materiële) afhankelijkheid van uw ouders staat immers haaks op het feit dat uit verschillende van uw verklaringen blijkt dat u voldoende weerbaarheid bezit en vrijgevochten genoeg lijkt om een zelfstandig leven op te bouwen, en voor uzelf te zorgen, onafhankelijk van uw ouders; u heeft middelbaar onderwijs genoten (gehoor CGVS, p. 4); u vroeg reeds een Sierraleoons paspoort (gefinancierd door uw moeder (gehoor CGVS, p. 6)) aan toen u nog op school zat (gehoor CGVS, p. 6) en antwoordde bevestigend op de vraag of u al wilde reizen nog voor u problemen kreeg in uw land (gehoor CGVS, p. 6); u verklaarde dat u – zonder medeweten van uw familie – een vriendje had met wie u gedurende een jaar een relatie had (gehoor CGVS, p. 3, 15-16) en u benadrukte in de vragenlijst van het CGVS dat u een verstandige vrouw bent en wil vooruitkomen en zelf besloot een vliegtuigticket te kopen om weg te gaan uit Afrika (vragenlijst CGVS, dd. 17 juni 2013, p. 16, pt. 5 en gehoorverslag DVZ, dd. 17 juni 2013, p. 9 pt. 35) en zonder begeleiding naar België te zijn gereisd (gehoor CGVS, p. 6). Voor wat uw bewering betreft dat u bang was voor de zwarte magie waarmee uw toekomstige echtgenoot u zou kunnen treffen, kan worden opgemerkt dat dit niet ernstig overkomt, vermits uit andere verklaringen van u blijkt dat deze potentiële dreiging van zwarte magie er u in elk geval niet van weerhield om de man aan te vallen en hem zonder schroom te zeggen dat u nooit zijn vrouw zou worden en nog liever zelfmoord zou plegen (gehoor CGVS, p. 10). Dat hij eventueel mensen zou kunnen omkopen (gehoor CGVS, p. 8) is dan weer een louter speculatieve verklaring van uw kant.

Daarnaast bleek u ook erg weinig te weten over de man met wie u verondersteld werd te huwen. U kende zijn volledige naam niet (gehoor CGVS, p. 11); u verklaarde dat hij verschillende boerderijen in verschillende dorpen had, maar u weet niet in welke dorpen (gehoor CGVS, p. 11); u kende de namen van zijn 2 vrouwen niet (gehoor CGVS, p. 11) en weet niet of zijn vrouwen bij hem inwoonden (gehoor CGVS, p. 12); u weet niet hoeveel kinderen hij heeft en kon maar van 1 van zijn kinderen de naam geven (gehoor CGVS, p. 12). Dit is opmerkelijk, omdat u eerder tijdens het gehoor stelde dat de man bekend was en 'iedereen' hem kent; dat u zijn vrouw kent en ook sommige van zijn kinderen (gehoor CGVS, p. 9) en ook omdat u toch al 2 jaar weet dat u met de man moest trouwen, zodat men zou veronderstellen dat u in die periode meer achtergrondinformatie zou hebben opgevangen/verzameld over hem en zijn vrouwen en kinderen, ook al wilde u niet met hem trouwen.

Dit alles laat toe om te betwijfelen dat u werkelijk in een familie bent opgegroeid die sterk vasthoudt aan de traditie en die u zou hebben gedwongen om te huwen met een oude man met 2 vrouwen.

U verklaarde ook dat uw toekomstige echtgenoot de intentie had om u te laten besnijden ter gelegenheid van de bevalling van uw eerste kind. Hierbij kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit het voorgaande is gebleken dat het gedwongen huwelijk dat uw familie volgens uw verklaringen voor u had voorzien, alsook de traditionele familiale context waarin u beweerde te zijn opgegroeid niet overtuigend overkomen (cf. supra). Bijgevolg kan dan ook bij voorbaat getwijfeld worden aan de waarachtigheid van uw bewering dat uw toekomstige echtgenoot, met wie u door uw familie verplicht zou zijn geweest te huwen, u zou laten besnijden bij de geboorte van jullie eerste kind.

Verder kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat u 23 bent en geen besnijdenis heeft ondergaan (zie uw verklaring gehoor CGVS, p. 13 en het door u voorgelegde medisch attest van Dr. W. Lauwers dd. 27 juni 2013) er – in de lijn met de hierboven gedane vaststellingen – eerder op wijst dat u in een meer vooruitstrevende familie bent opgegroeid dan u wil laten uitschijnen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat door betere voorlichting over FGM in Sierra Leone er meer dan voorheen meisjes van hun ouders zelf mogen kiezen of ze besneden willen worden. Ook besluiten ouders vaker om hun dochters niet deel te laten nemen aan de relatief dure initiatierituelen van geheime vrouwelijke genootschappen waarbinnen besnijdenissen worden uitgevoerd (zie informatie in het administratief dossier). Wanneer men de prevalentie van besnijdenis in Sierra Leone beschouwt naargelang de leeftijdscategorie, blijkt dat de prevalentie bij jongere meisjes lager ligt dan bij oudere meisjes en vrouwen. Meer bepaald is de prevalentie 76 % voor de leeftijdscategorie van 15-19 jaar; 89 % voor de leeftijdscategorie van 20-24 jaar en 95 % voor de leeftijdscategorie ouder dan 24 (zie informatie in het administratief dossier). De vaststelling dat u op uw 23ste niet besneden bent, wijst er dan ook op dat u een uitzondering vormt op de regel dat in uw leeftijdscategorie ongeveer 89% van de meisjes besneden blijken te zijn. Uit de beschikbare informatie blijkt evenzeer dat anti-FGM campagnes onder invloed van verschillende NGO's toenemen en dat deze ervoor hebben gezorgd dat FGM in Sierra Leone afneemt (zie informatie in het administratief dossier). Door het cosmopolitisch karakter vinden in Freetown (waar u bent geboren en vrijwel altijd hebt gewoond (gehoor CGVS, p. 3)) slechts weinig besnijdenissen plaats in vergelijking tot het platteland (zie informatie in het administratief dossier). Op de vraag naar een verklaring voor het feit dat u nog niet besneden werd, antwoordde u dat ze zeiden dat u besneden moest worden wanneer u beviel van uw eerste kind (gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd of u dit niet zou kunnen weigeren, gezien u al 23 bent, antwoordde u dat het geen kwestie van leeftijd is ; u stelde dat er geen bepaalde leeftijd is waarop meisjes in Sierra Leone worden besneden en dat het op elk moment kan gebeuren (gehoor CGVS, p. 13). Dit neemt niet weg dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat besnijdenissen in Sierra Leone meestal aan het begin van de puberteit (of daarvoor) plaatsvinden (zie informatie in het administratief dossier). Door campagnes van NGO's komt het weliswaar steeds vaker voor dat ouders ervoor kiezen om hun dochters eerst hun school te laten afmaken en de besnijdenis uit te stellen tot na de middelbare school, maar u verklaarde dat u pas zou besneden worden in het kader van de bevalling van uw eerste kind (gehoor CGVS, p. 8 en 13), en dus na uw huwelijk, hetgeen dan weer weinig verenigbaar is met de informatie dat besnijdenis in de lijn van de traditie de bedoeling had om het meisje 'trouwrijp' te maken en de ingreep vaak (gedeeltelijk) betaald werd door de toekomstige echtgenoot (zie informatie in het administratief dossier).

Uit dit alles blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat u bij terugkeer naar Sierra Leone – hetzij door uw toegewezen echtgenoot, hetzij door uw familie – gedwongen zou worden om alsnog besnijdenis te ondergaan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land van oorsprong omwille van een 'vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een dergelijke vrees of een dergelijk risico zou lopen.

U legde bij aankomst op de luchthaven van Zaventem een Fins paspoort voor, waarvan de Federale Politie echter vaststelde dat het u niet toebehoorde. In een aanvulling op het verslag van de Federale politie bevindt zich een kopie van de identiteitspagina van het Sierraleoons paspoort dat u volgens eigen verklaringen tijdens uw vliegreis naar België liet verdwijnen (gehoor CGVS, p. 5 en zie verslag van de Federale Politie in het administratief dossier). Dit is een begin van bewijs voor uw identiteit, maar de vaststelling dat u uw eigen Sierraleoons paspoort moedwillig liet verdwijnen, wijst erop dat u heeft geprobeerd om de Belgische autoriteiten om te tuin te leiden, en is dan ook een

negatieve indicatie voor uw geloofwaardigheid. U legde verder geen andere documenten voor om uw identiteit of reisweg te staven.

Met betrekking tot reeds hogervermeld medisch attest van Dr. W. Lauwers kan worden opgemerkt dat hierin staat vermeld dat u geen besnijdenis heeft ondergaan, hetgeen hier niet wordt betwist. Deze vaststelling op zich is echter geenszins voldoende om te besluiten dat u bij terugkeer naar Sierra Leone alsnog besnijdenis zou ondergaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad meent dat de Sierraleonse nationaliteit en herkomst van verzoekster voldoende bewezen is. Uit het administratief dossier en meer bepaald de fotokopie van haar Sierraleonse paspoort blijkt dat aannemelijk is dat verzoekster met haar eigen paspoort een SN vlucht nam naar België met tussenstop in Dakar.

De verzoekende partij verklaart dat zij Sierra Leone ontvluchtte uit gegronde vrees voor een gedwongen huwelijk en besnijdenis. Zij is nog niet besneden maar dreigt te worden besneden bij de geboorte van haar eerste kind. Zelfs al kan zij het gedwongen huwelijk ontlopen dan nog blijft zij bloot staan aan de schadelijke culturele praktijken van haar land, zelfs in Freetown.

De verzoekende partij vervolgt: "Uit de documenten die het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen aan het administratieve asiendossier toevoegde en citeert blijkt dat 89 procent van alle jonge vrouwen reeds op 24 jarige leeftijd besneden is en dit percentage nadien nog oploopt tot 95 procent. Dat wil zeggen dat slechts vijf op honderd vrouwen aan de schadelijke culturele traditie van besnijdenis kunnen ontsnappen.

Deze kans van 5 procent om niet besneden te worden is dermate klein dat het alle redelijkheid overstijgt om te besluiten dat verzoekende partij geen reëel risico loopt op ernstige schade (besnijdenis en het levenslange fysische lijden ten gevolge van de verminking daarna) bij verplichte terugkeer naar haar land van herkomst.

Het feit dat verzoekende partij haar middelbare school kon uitdoen is in lijn met de vaststelling van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland: "Door diverse campagnes van ngo's tegen FGM (Female Genital Mutilation, eigen toevoeging) komt het steeds vaker voor dat ouders het belangrijk vinden dat hun dochters eerst hun school afmaken voordat ze gaan trouwen. Ze proberen de initiatie uit te stellen tot na de middelbare school." (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone, mei 2011, p. 49/68, toegevoegd aan het administratief asiendossier). Ook de traditionele opvatting dat een meisje pas trouwrijp werd als ze was besneden wordt losgelaten omdat steeds meer meisjes op jonge leeftijd al seksueel actief zijn (Ministerie van Buitenlandse Zaken, ibidem, p. 49/68). "In Sierra Leone is het illegaal om iemand onder de 18 jaar te onderwerpen aan een (culturele) behandeling waarvan deze persoon schade ondervindt of die schadelijk is voor het geestelijk welzijn van de betrokkene. In de wetgeving wordt daarbij niet expliciet FGM genoemd." (Ministerie van Buitenlandse Zaken, ibidem, p. 49/68; US Department of State, 2009 Human Rights Report: Sierra Leone, 11 maart 2010). Op 23-jarige leeftijd valt verzoekende partij niet meer onder deze wettelijke bescherming. "Vrouwen en meisjes die zich niet willen onderwerpen aan FGM worden niet beschermd door de overheid." en "De Bondo hebben veel macht en zijn invloedrijk, zowel op politiek als op sociaal vlak. Uit vrees voor verlies van politieke aanhang durven veel politici dan ook de praktijk van genitale verminking niet aan de kaak stellen. Sommige politici hebben zelfs herhaaldelijk besnijdenis gesponsord met als doel stemmen te winnen. Zij motiveerden dat door te stellen dat vrouwenbesnijdenis traditioneel gezien een belangrijk onderdeel vormt van de cultuur van Sierra Leone" (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone, mei 2011, p. 51/68, toegevoegd aan het administratief asiendossier; UNICEF, Patterns of Female Genital Cutting in Sierra Leone: a preliminary study, april 2008; Immigration and Refugee Board of Canada, Sierra Leone: The practice of female genital mutilation (FGM). The government position with respect to the practice. Consequences of refusing to become a FGM practitioner in Bondo Society, specifically if a daughter of a practitioner refuses to succeed her mother, 27 maart 2009). "Verder hebben zij slechts in beperkte mate de mogelijkheid om zich, door elders in het land een toevlucht te zoeken, te onttrekken aan genitale verminking." en "In stedelijke gebieden bestaat enige mogelijkheid om, door van huis weg te lopen, te ontsnappen aan de controle van de familie en op die manier te ontkomen aan genitale verminking." maar met de nuancering dat "Wanneer ouders hun dochter(s) de mogelijkheid geven om zelf te kiezen, blijft de kans bestaan dat wanneer zij naar het dorp van de familie gaan, de meisjes zonder instemming en medeweten van de ouders alsnog worden besneden." (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone, mei 2011, p. 51/68, toegevoegd aan het administratief asiendossier). Verzoekende partij heeft geen sociaal netwerk om elders in het land te gaan leven en na twee jaar verzet zijn ook de ouders voor de wil van de oom als pater familias bezweken. Zij verklaarde volledig afhankelijk te zijn van haar ouders. Huwen is geen uitweg. De wijze van verzet die verzoekende partij vertoonde (agressie jegens de toekomstige echtgenoot, bedreiging met zelfmoord) bewijst de emotionaliteit van wat haar overkomt en niet dat haar verzetbaarheid in de actuele Sierraleonse maatschappij (zoals hierboven gedocumenteerd) buiten het reëel risico op het lijden van ernstige schade door genitale verminking zal plaatsnemen. Zij is niet veilig.

De campagnes van ngo's en VN-organisaties, de kerk en individuele personen kunnen misschien het aantal gedwongen inwijdingen in geheime genootschappen en daarmee minder gedwongen genitale verminking doen afnemen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone, mei 2011, pp. 51/68 en 52/68, toegevoegd aan het administratief asiendossier) het UNHCR wijst er in haar permanent advies "Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation" (mei 2009; www.refworld.org, pp. 7-8) zelfs het "uitkijken" naar de besnijdenis ("looking forward" to going through the procedure) deze genitale verminking niet anders kan kwalificeren dan als kennelijke bijzonder vorm van vervolging.

De vrouwelijke genitale verminking die verzoekende partij quasi zeker dreigt te ondergaan is een daad van genderspecifieke of kindspecifieke aard in de zin van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Verzoekende partij behoort als jonge vrouw binnen de Sierraleoonse maatschappij tot een specifieke sociale groep en haar verzet is een kritiek op de politieke opinie zoals hoger gedocumenteerd.

De overheid stelt vrouwenbesnijdenis boven de leeftijd van 18 jaar niet strafbaar (zie hoger) en hoewel op 24-jarige leeftijd reeds 89 procent van de jonge vrouwen besneden is en dit percentage nog toeneemt tot 95 procent nadien zijn er geen veroordelingen integendeel politici sponsoren de schadelijke culturele tradities (zie hoger). Het bestaan van nationale wetgeving is op zich onvoldoende om van bescherming te kunnen spreken wanneer de overheid geen effectieve en passende maatregelen neemt om FGM te elimineren dat wil zeggen door wetgeving gevolgd door sancties tegen elke vorm van FGM op elk niveau van de overheid daarin begrepen medische voorzieningen (UNHCR, "Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation", mei 2009, www.refworld.org, p. 10).

Door de interne consistentie van de verklaringen en de overeenstemming van de verklaringen van verzoekende partij met de algemeen bekende gegevens die verwerende partij zelf in het administratieve dossier heeft gedocumenteerd kennelijk te negeren heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorgaande uiteenzetting stelt ook het bestaan van een reëel risico op ernstige schade staat bij (verplichte) terugkeer vast.

Door de gegevens van de zaak die voor vaststaand dienen te worden beschouwd omdat zij door verwerende partij aan de hand van de documenten die zij aan het administratieve dossier toevoegde worden bevestigd in fine niet in rekening te nemen bij de beoordeling van de nood van verzoekende partij aan internationale bescherming miskend de bestreden beslissing aan verzoekende partij het recht op internationale bescherming zoals gegarandeerd in de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980."

Wat het aangehaalde gedwongen huwelijk betreft stelt verweerder in zijn nota (p. 4) terecht: "Verweerder stelt vooreerst vast de bestreden beslissing talrijke motieven bevat met betrekking tot de niet aannemelijkheid van verzoeksters bewering in een familie te zijn opgegroeid die sterk vasthoudt aan de traditie en die haar zou hebben gedwongen om te huwen met T.(...), een oude man met 2 vrouwen, die zij echter niet weerlegt in voorliggend verzoekschrift, waardoor deze gehandhaafd blijven."

Verweerder vervolgt (p. 5): "Gezien de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing welke door verzoekende partij geenszins worden weerlegt, komen het gedwongen huwelijk dat verzoeksters familie volgens haar verklaringen voor haar had voorzien, alsook de traditionele familiale context waarin zij beweerde te zijn opgegroeid niet overtuigend overkomen. Bijgevolg volhardt verwerende partij eveneens in de motivering van de bestreden beslissing dat bijgevolg bij voorbaat getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van haar bewering dat haar toekomstige echtgenoot haar zou laten besnijden bij de geboorte van hun eerste kind."

De bestreden beslissing stelt: "U verklaarde dat uw oom en ouders u – in de lijn van de heersende traditie in uw familie - wilden uithuwelijken aan een oude man die al 2 echtgenotes had. Volgende bedenkingen dienen hierbij te worden gemaakt.

Zo verklaarde u dat – toen het huwelijk met T.(...) u werd aangekondigd - u dit niet ernstig nam en dacht dat het een grap was (gehoor CGVS, p. 7). Niettemin zei u later tijdens hetzelfde gehoor dat het in uw familie traditie is dat de familie de man kiest voor het meisje en dat u in uw familie geen enkel meisje kent dat haar man zelf heeft mogen kiezen (gehoor CGVS, p. 8, 9, 10 en 12). Uw oorspronkelijke bewering dat u dacht dat het een grap was toen uw familie u zei dat u met een bepaalde man moest trouwen, wijst erop dat kan getwijfeld worden aan uw bewering dat u opgegroeid bent in een familie waar de traditie van gedwongen huwelijken in ere werd gehouden. Een meisje dat werkelijk in die traditie zou zijn opgegroeid zou immers bij de aankondiging van een huwelijk eerder denken dat het bittere ernst was en geen grap, zoals u beweert. Ook uw verklaring dat u uw (voor uw familie verborgen gehouden) vriendje geruststelde en tegen hem zei dat u nooit met deze (i.e. de door uw familie aan u toegewezen) man zou trouwen (gehoor CGVS, p. 15), wijst erop dat u het gedwongen huwelijk niet ernstig nam, terwijl men van een meisje dat weet dat uithuwelijking in haar familie de norm is net het tegendeel zou verwachten.

Verder stelde u dat T.(...), de man met wie u verondersteld werd te huwen, rijk en machtig is (gehoor CGVS, p. 9). Daarom is het ook erg bedenkelijk dat u verklaarde dat u er niet voor terugschrikte om de man aan te vallen; dat u hem onomwonden zei dat hij u nooit als vrouw zou hebben en eraan toevoegde dat u hem zei dat u nog liever zelfmoord zou plegen dan om met hem trouwen (gehoor CGVS, p. 10). Dergelijk roekeloos en vrijpostig gedrag van een jong meisje tegenover een oudere (per definitie respect afdwingende) man die bovendien invloedrijk is en die 'chief' wordt genoemd (gehoor

CGVS, p. 9 en 11), komt weinig doorleefd over, vooral in het licht van uw bewering dat uithuwelijking een traditie was in uw familie en dat meisjes niets te zeggen hebben in de keuze van hun toekomstige man (gehoor CGVS, p. 8, 9, 10 en 12).

Tevens kan nog worden aangestipt dat u verklaarde dat het gedwongen huwelijk met T.(...) u ongeveer 2 jaar geleden voor het eerst werd aangekondigd (gehoor CGVS, p. 7). Niettemin bent u tot op heden nog steeds niet (met deze man) getrouwd. Gevraagd hoe u kan verklaren dat u het huwelijk 2 jaar kon uitstellen, antwoordde u zonder meer 'Omdat ik nee zei'. Dit antwoord staat haaks op de op andere momenten tijdens het gehoor door u geschetste context waarin u volgens uw verklaringen geen bedenktijd werd gegeven na de aankondiging dat u moest trouwen (gehoor CGVS, p. 9), dat het gebruikelijk is dat de familie een man kiest voor het meisje en het meisje dit niet kan weigeren (gehoor CGVS, p. 9 en 10), dat in uw traditie wat uw oom zegt wet is (gehoor CGVS, p. 9) en dat de man met wie u verondersteld werd te huwen rijk en machtig zou zijn geweest (gehoor CGVS, 9). Dat een 'nee' van uw kant gedurende 2 jaar zou hebben opgewogen tegen de heersende traditie binnen uw familie dat meisjes volstrekt geen inspraak hebben in de keuze van hun toekomstige echtgenoot en tegen de invloedrijke T.(...) is erg twijfelachtig. Ook vreemd is dat u verklaarde dat er nog geen datum voorzien was voor het huwelijk, maar dat het was voorzien vóór de ramadan, die volgende maand (i.e. in juli (2013)) plaatsvindt (gehoor CGVS, p. 9). U stelde dat het huwelijk in juni (2013) zou plaatsvinden (gehoor CGVS, p. 10). Vermits u in juni 2013 vertrok is het opmerkelijk dat uw familie u op dat moment de precieze datum van uw huwelijk nog altijd niet zou hebben meegedeeld."

De Raad schaaft zich achter deze motieven.

De Raad stelt vast dat bij gebrek aan aannemelijkheid van het geplande gedwongen huwelijk van verzoekster zij niet aannemelijk maakt dat zij in het kader van dat huwelijk gedwongen zou worden tot genitale vrouwenverminking bij de geboorte van haar eerste kind uit dat huwelijk.

Ook de traditionele familiale context, onder meer met betrekking tot het huwelijk (gehoor, p. 8), waarin verzoekster beweerde te zijn opgegroeid komt niet overtuigend over. Verzoekster is afkomstig uit Freetown, de cosmopolitische hoofdstad van Sierra Leone, uit een familie die haar de high school liet afmaken. Verzoekster bevestigt tijdens het gehoor dat in traditionele families onderwijs voor meisjes niet zo belangrijk geacht wordt en in haar familie sommige meisjes zelfs naar de universiteit gaan (gehoor, p. 15), terwijl de Raad ook vaststelt dat uit een onderzoek van de overheid blijkt dat 66% van de vrouwen in Sierra Leone nog nooit naar school geweest zijn (Ambtsbericht, p. 46). Verzoekster voegt hier aan toe "als een man je ziet en met je wil trouwen moet je dat stopzetten". De Raad meent echter dat verzoekster in deze niet overtuigt. Het is opvallend dat zij in de Vragenlijst stelt dat haar ouders gekant waren tegen het gedwongen huwelijk, maar niet anders konden omwille van haar oom (Vragenlijst, p. 16) terwijl zij dit niet meer tijdens het gehoor vermeldt, maar stelt dat de hele familie na haar high school regelmatig zei dat zij moest trouwen en naast haar oom uitdrukkelijk haar moeder en haar vader vermeldt in dit verband.

Terecht wijst de verwerende partij erop dat uit het administratief dossier eerder blijkt dat verzoekster uit een meer vooruitstrevende familie komt zoals onder meer blijkt uit het feit dat zij op 23 jarige leeftijd nog niet besneden is.

Het is niet onredelijk hier uit af te leiden dat dit een aanwijzing is dat verzoekster uit een familie afkomstig is waar meisjes van hun ouders zelf mogen kiezen of ze besneden willen worden.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt ook dat volwassen vrouwen, zoals verzoekster, veel meer de mogelijkheid hebben om de ingreep te weigeren. De tekst in bijlage wijst erop dat in progressieve middens een vrijekeuze-houding maakt dat veel meer vrouwen de vrijheid hebben om genitale vrouwenverminking (FGM) te weigeren en velen in de grotere steden nemen er niet meer aan deel (Landendocumentatie, stuk 6 en bijlage).

Terecht stelt de verwerende partij: "Waar verzoekster vervolgens aangeeft dat slechts vijf op de honderd vrouwen aan de schadelijke culturele traditie van besnijdenis kunnen ontsnappen, beklemtoont verwerende partij dat de vaststelling dat verzoekster 23 is en geen besnijdenis heeft ondergaan (zoals blijkt uit haar verklaringen en het door haar voorgelegde medisch attest van Dr. W. Lauwers d.d. 27 juni 2013) er eerder op wijst dat zij in een meer vooruitstrevende familie is opgegroeid dan zij wil laten uitschijnen. Uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt dat door betere voorlichting over FGM in Sierra Leone er meer dan voorheen meisjes van hun ouders zelf mogen kiezen of ze besneden willen worden. Ook besluiten ouders vaker om hun dochters niet deel te laten nemen aan de relatief dure initiatierituelen van geheime vrouwelijke genootschappen waarbinnen besnijdenissen worden uitgevoerd. De vaststelling dat verzoekster op haar 23ste niet besneden is, wijst er overigens op dat verzoekster een uitzondering vormt op de regel dat in haar leeftijdscategorie

ongeveer 89% van de meisjes besneden blijken te zijn. Uit de beschikbare informatie blijkt evenzeer dat anti-FGM campagnes onder invloed van verschillende NGO's toenemen en dat deze ervoor hebben gezorgd dat FGM in Sierra Leone afneemt. Door het cosmopolitisch karakter vinden in Freetown, waar verzoekster is geboren en vrijwel altijd heeft gewoond (gehoor verslag CGVS, p. 3), slechts weinig besnijdenissen plaats in vergelijking tot het platteland (zie informatie in het administratief dossier). Dat verzoekster verklaarde dat er geen bepaalde leeftijd is waarop meisjes in Sierra Leone worden besneden en dat het op elk moment kan gebeuren (gehoor verslag CGVS, p. 13), neemt niet weg dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat besnijdenissen in Sierra Leone meestal aan het begin van de puberteit (of daarvoor) plaatsvinden. Door campagnes van NGO's komt het weliswaar steeds vaker voor dat ouders ervoor kiezen om hun dochters eerst hun school te laten afmaken en de besnijdenis uit te stellen tot na de middelbare school, maar verzoeksters verklaring dat zij pas zou besneden worden in het kader van de bevalling van haar eerste kind (gehoor verslag CGVS, p. 8 en 13), en dus na haar huwelijk, is weinig verenigbaar met de informatie dat besnijdenis in de lijn van de traditie de bedoeling had om het meisje 'trouwrijp' te maken en de ingreep vaak (gedeeltelijk) betaald werd door de toekomstige echtgenoot. Dat deze traditie is aan het afnemen daar steeds meer meisjes op jonge leeftijd al seksueel actief zijn, doet hieraan geen afbreuk."

Met betrekking tot het gebrek aan bescherming door haar nationale overheden stelt de verwerende partij terecht: "Waar verzoekster voorts aanhaalt dat dat vrouwen en meisjes die zich niet willen onderwerpen aan FGM niet beschermd worden door de overheid, merkt verwerende partij op dat dit niet dienend is nu verzoekster er – gezien de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing – niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone – hetzij door haar beweerde toegewezen echtgenoot, hetzij door haar familie – gedwongen zou worden om alsnog besnijdenis te ondergaan."

Wat de aangehaalde materiële afhankelijkheid van haar ouders betreft wijst de Raad erop dat verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij omwille van een geweigerde gedwongen huwelijk in conflict is met haar familie en dat het niet onredelijk is te stellen dat aannemelijk is dat verzoekster uit een familie afkomstig is waar meisjes van hun ouders zelf mogen kiezen of ze besneden willen worden.

Daarenboven wijst verweerder terecht op het weerbare en vrijgevochten karakter van verzoekster die haar in geval van druk van haar familie zou toelaten FGM te weigeren en eventueel een zelfstandig leven uit te bouwen: "Dezelfde bemerking kan gemaakt worden aangaande verzoeksters bewering niet over een geen sociaal netwerk te beschikken om elders in het land te gaan leven en zich zo te onttrekken aan genitale verminking. Aangaande de beweerde (materiële) afhankelijkheid van haar ouders, stelt de bestreden beslissing overigens dat deze bewering haaks staat op het feit dat uit verschillende van haar verklaringen blijkt dat zij voldoende weerbaarheid bezit en vrijgevochten genoeg lijkt om een zelfstandig leven op te bouwen en voor zichzelf te zorgen, onafhankelijk van haar ouders: verzoekster heeft middelbaar onderwijs genoten (gehoor verslag CGVS, p. 4), vroeg reeds een Sierraleoons paspoort (weliswaar gefinancierd door haar moeder) aan toen zij nog op school zat en antwoordde bevestigend op de vraag of zij al wilde reizen nog voor zij problemen kreeg in haar land (gehoor verslag CGVS, p. 6), zij tevens – zonder medeweten van haar familie - een vriendje had met wie zij gedurende een jaar een relatie had (gehoor verslag CGVS, p. 3, 15-16), zij benadrukte in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat zij een verstandige vrouw is, wil vooruitkomen en zelf besloot een vliegtuigticket te kopen om weg te gaan uit Afrika (vragenlijst CGVS, d.d. 17 juni 2013, p. 16, punt 5 en gehoor verslag DVZ, dd. 17 juni 2013, p. 9 punt 35) en zonder begeleiding naar België te zijn gereisd (gehoor verslag CGVS, p. 6)."

De Raad schaaft zich dan ook achter het besluit van verweerder waar deze in zijn nota stelt: "De door verzoekende partij benadrukte informatie aangaande de genitale verminking in Sierra Leone, die zich grotendeels bevindt in de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie (of informatie betreft waar in de voetnoten naar wordt verwezen), doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststellingen. In de bestreden beslissing wordt immers niet ontkent dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis nog bestaat in Sierra Leone wel wordt er op gewezen dat verzoekster geenszins de omstandigheden waarbinnen zij deze vrees voor besnijdenis inriep aannemelijk wist te maken, noch dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone – hetzij door haar beweerde toegewezen echtgenoot, hetzij door haar familie – gedwongen zou worden om alsnog besnijdenis te ondergaan. De loutere verwijzing naar de praktijk van besnijdenis in haar land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke."

Verzoekster legt ter zitting twee algemene persartikels met betrekking tot de problematiek van genitale vrouwenverminking in Afrika neer.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten of persartikels van algemene aard over de problematiek van genitale vrouwenverminking in Afrika zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Bij gebrek aan het aannemelijk maken van een gegronde vrees is het behoren van verzoekster tot een specifieke sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging niet relevant.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS